

Küçük Kukabara

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kukabara

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük sakız ağacının tepesinde, yaprakların fısıldadığı ve esintinin gıdıkladığı yerde küçük bir kukabara yaşırdı. Tüyleri krem ve kahverengiydi, dallardan süzülen güneş ışığı gibi benekliyd ve gagası genişti, hep gülümserdi. Her sabah yüksek sesle gülerdi. "Ha ha ha!" diye şarkı söylerdi ve bütün orman mutlu bir şekilde uyanırdı.

Kukabara sakız ağacını çok severdi. Zıplamak için sağlam dalları, şekerleme yapmak için gölgeli yaprakları vardı. Bulutlara kıkırdarken koyu çizgili paslı kuyruğu sallanırdı. "Ne güzel bir gün!" diye cıvıldardı. Ama güneş batınca orman sessizleşirdi. Kukabara hâlâ içinde bir kahkaha kabardığını hissedirdi, karanlıkta bile.

Bir gece kukabara minik bir hışırtı duydu. Oyuk bir daldan küçük bir keseli sıçan başını uzattı. Yumuşak gri tüyleri, açık krem bir karnı ve utangaçça kırpışan büyük yuvarlak koyu gözleri vardı. Uzun kıvrık kuyruğu bir soru işareti gibi dala sarılmıştı. "Merhaba!" dedi kukabara. Keseli sıçan yüzünü sakladı.

"Utanma," dedi kukabara yumuşacık bir sesle. "Ben sadece gülmeyi seven bir kuşum." Keseli sıçan yeniden başını uzattı. "Ben... ben herkesten saklanırım," diye fısıldadı. "Oyuğumda daha güvenli." Kukabaranın parlak gözleri ışıldadı. "Ama bütün eğlenceyi kaçıırıyorsun!" dedi. Keseli sıçan başını salladı ve geri çekilmeye başladı.

Kukabara keseli sıçanın gitmesini istemedi. "Bekle!" diye seslendi. "Özel bir yer biliyorum. Komik sesler çıkaran gizli bir oyuk ağaç." Keseli sıçanın küçük pembe burnu merakla seğirdi. "Komik sesler mi?" diye sordu. "Gel de gör," dedi kukabara, daha aşağı bir dala uçarak. "Uzak değil, ben seninle kalırım."

Keseli sıçan oyuğundan süzüldü, tüylü bedeni dalda sallanıyordu. Uzun kuyruğu her adımda kıvrılıp açılarak kukabaranın peşinden sakız ağacından aşağı indi. Kukabara neşeyle cıvıdayarak önden zıplıyordu. "Eğrelti otlarının hemen ötesinde," dedi. "Bayılacaksınız!" Keseli sıçan emin değildi ama devam etti çünkü kukabaranın gülümsemesi sıcacıktı.

Gövdesinde büyük yuvarlak bir delik olan yaşlı bir ağaca vardılar. "İşte bu!" dedi kukabara. "Yankı ağacı!" Keseli sıçan içeri baktı. Karanlık ve sessiz görünüyordu. "Hadi," dedi kukabara. "Bir şey söyle." Keseli sıçan fısıldadı: "Merhaba?" ve ağaç da fısıldayarak karşılık verdi: "Merhaba... merhaba... merhaba..." Keseli sıçanın gözleri kocaman açıldı. "Konuşuyor!" diye soludu.

Kukabara güldü. "Ha ha ha!" diye kıkırdadı ve ağaç yankılandı: "Ha ha ha... ha ha ha!" Keseli sıçanın ağzı kıkırdadı. Kulağa çok komik geliyordu! Kukabara yeniden güldü, bu kez daha yüksek sesle ve yankı neşeli bir oyun gibi etraflarında sıçradı. "Sen de dene!" diye teşvik etti kukabara. Keseli sıçan minik bir kıkırtı attı. "Hi hi!" dedi ve ağaç da ona kıkırdarak karşılık verdi.

Keseli sıçan utangaç olmayı unuttu. Gülüp güldü ve yankı ağacı da onunla güldü. "Hi hi hi! Ha ha ha!" Kahkahaları oyuk duvarlardan sekerek konfeti gibi dışarı döküldü. Kukabara benekli kanatlarını sevinçle çırdı. "Doğuştan yeteneklisin!" diye haykırdı. Keseli sıçanın yuvarlak koyu gözleri parladı. Kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Sırayla komik sesler çıkardılar. Kukabara öttü, ağaç da ona öttü. Keseli sıçan ciyakladı, ağaç da ona ciyakladı. "Bu şimdiye kadarki en güzel ağaç!" dedi keseli sıçan, kuyruğu keyifle kıvrılarak. "Sana söylemiştim!" dedi kukabara. "Kahkaha paylaşınca daha güzel olur." Keseli sıçan başını salladı. Kahkahasını hep saklardı ama şimdi baloncuklar gibi fişkırıyordu.

Bir süre sonra yan yana bir dalda dinlendiler. "Eskiden saklanmanın güvenli olduğunu düşünürdüm," dedi keseli sıçan yumuşak bir sesle. "Ama seninle gülmek daha da güvenli hissettiriyor." Kukabara ona usulca dokundu. "Arkadaşlar her şeyi güzelleştirir," dedi. "Ve sen artık benim arkadaşımsın." Keseli sıçanın kalbi sıcacık ve dolu hissetti. Kuyruğunu dala doladı ve gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi.

Keseli sıçan yankı ağacına, sonra kukabaraya baktı. "Yarın yine gelebilir miyiz?" diye sordu. "Elbette!" dedi kukabara. "İstersen her gece." Keseli sıçanın kocaman gözleri parladı. Artık saklanmıyordu. Tam oradaydı, dalda, bir arkadaşıyla. Yankı ağacı mutlulukla mırıldanıyor gibiydi, sanki yardım ettiğini biliyordu.

O geceden sonra keseli sıçan, kukabara yaklaştığında saklanmadı. Yankı ağacında buluştular ve karınları ağrıyana kadar güldüler. Diğer hayvanlar bu neşeli sesi duyup gülümsediler. "Ne mutlu bir ses!" dediler. Keseli sıçan, kakhaha paylaşmanın arkadaş edinmenin mutlu bir yolu olduğunu öğrendi. Yankı ağacı mı? O, kakhahalarını güvende tuttu, ne zaman ihtiyaç duysalar geri yansıtmaya hazırды.

Kukabara ve keseli sıçan en iyi arkadaş oldular. Büyük sakız ağacında güldüler, oyuk ağaçta kıkırdadılar. Keseli sıçan hâlâ sessiz zamanları severdi ama artık bunları paylaşacak bir arkadaşı vardı. "Beni bulduğun için teşekkürler," dedi keseli sıçan bir akşam. "Sen de beni buldun," dedi kukabara. "Sadece oyuğundan çıkman gerekiyordu."

Yani eęer bir gn sakız aęacında glen bir kukabara duyarsan, iyi dinle. Yanında kıkırdayan bir keseli sıçan ve onlara katılan bir yankı aęacı duyabilirsin. Çnk kahkaha, tıpkı dostluk gibi, paylaşınca byr. Ve bir zamanlar herkesten saklanan kçk keseli sıçan, Őimdi en iyi arkadaşı yanında, mutlu ve zgr, yksek sesle glyor.

Orman artık daha mutlu bir yer. Kukabara hâlâ her sabah gülüyor ve keseli sıçan da ona katılıyor. Bir arkadaşın, gülümsemeni bulmana yardım eden kişi olduğunu biliyorlar. Ve ormanın bir yerinde yankı ağacı bekliyor, bir iki kıkırtıyı geri yansıtmaya hazır. Tek ihtiyacın biraz cesaret ve onu paylaşacak bir arkadaş.